

Vi organiserer os efter dem, der bestemmer – optimalt eller nemt?

Ens organisering påvirker den måde man behandler sine omgivelser på. Sektoropdeling retter ofte fokus på lovgivere og myndigheder og ikke kunder eller borgere.

Landdistriktchef Jørgen Korning
Videncentret for Landbrug
jgk@vfl.dk

Den Europæiske Union ved Den Europæiske Fond for Udvikling af Landdistrikter og Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har deltaget i finansieringen af projektet.

Når man skal organisere sin kommune, rådgivningscenter eller enhver anden struktur, sker det ofte ud fra et hensyn til dem, der bestemmer i vores verden.

Når det gælder landmandens rammevilkår, er det sjældent ham, der som kunde eller borger er den magtfulde part.

Det begynder alt sammen i Folketinget og regeringen, når man vælger at opdele forvaltningen i sektorfaglige ministerier. Det er der naturligvis en god grund til, da verden er alt for kompliceret at overskue uden at forenkle den, og hvad er så mere naturligt end at opdele den i sektorer baseret på faglige temaer såsom miljø, landbrug, jura, økonomi osv. For så sidder eksperterne jo sammen.

Hvis vores samfund var styret af en objektiv sandhed, var det jo også perfekt, men desværre findes den objektive sandhed nok ikke. Alle initiativer er derimod resultatet af en faglig og holdningsmæssig afvejning.

Lovgivningen er også samlet i sektorer, som gør den rimeligt

overskuelig både for lovgiverne og ministerierne. Hvis lovgivningerne var afstemt med hinanden og uden modstrid, og hvis der ikke var magtkampe mellem ministerierne, så var det måske også håndterligt.

Når så kommunen skal organisere sig, er det selvfølgelig fristende at se på love og ministerier, for så passer organiseringen til den information og logik, der er i staten.

Landbrugsrådgivningen skal hjælpe landmanden med at komme igennem kommunens systemer og finder det derfor også mest hensigtsmæssigt at organisere sig, som kommunen gør

– og i øvrigt har man i rådgivningssystemet en stærk tradition for at organisere sig fagligt f.eks. svineavl, planteavl, kvægtavl, økonomi osv.

Tendensen fremover er, at der er stadig større krav til kommunerne med hensyn til planlægning og ansvar for forvaltningen af det åbne land samtidigt med, at kravene til bedrifterne fordrer mere og grundigere planlægning i forhold til myndigheder og finansiering.

Det indebærer, at landmanden må se på helheder og sammenhænge på sin bedrift for at kunne få sin produktion til at hænge sammen indenfor de giv-

	Kommunen ændrer sig	Kommunen ændrer sig ikke
Rådgivningen ændrer sig	Hurtigt fremskridt og udvikling	Lille udvikling
Rådgivningen ændrer sig ikke	Moderat udvikling	Ingen udvikling

ne rammer. Det bliver afgørende for landmanden, at de sektorer staten har oprettet for at overskue virkeligheden bliver samlet til en helhed, der giver mening i hans lokalområde.

Men er det landmandens ansvar at samle puslespillet? Det er jo ikke ham, der har taget brikkerne fra hinanden. Landmanden vil nok rette blikket mod sin rådgivning og sin kommune, og det han får at se afhænger af, hvad de har tænkt sig at gøre.

Med de udfordringer, der er for både landmand, rådgivning og kommune, bør vi vel spørge hinanden: ”Hvordan matcher vi?” Skal vi have nye roller?”

Vi kan i hvert fald nok konkludere, at en driftig landmand med en kommune og en rådgivning, der ikke tilpasser sig, får brug for rigtig meget rådgivning for at få rammerne til at hænge sammen. ■